

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

FLYKTEN FRÅN FÅFÄNGAN

Efesierbrevet 4:18-21 • Predikan G8B 2022-07-03 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi fortsätter att gå igenom Efesierbrevet och som så många gånger tidigare ställs vi idag inför en text som handlar om liv och död. Det är en text som fångar både människans mörkaste förtvivlan och hopplöshet och samtidigt för oss in i det vackraste och mest hoppfulla vi någonsin kommer att höra.

Den förra predikan kallade jag för ”det gudlösa livets tomhet”. Vi började att gå igenom verserna 17-19 och där såg vi hur våra liv såg ut innan Gud gav oss liv i Kristus. I Efesierbrevets andra kapitel talar Paulus om att vi var andligt döda i våra överträdelse och att vi var utestängda från medborgarskapet i Israel, utan del i förbunden med deras löfte, utan hopp och utan Gud i världen. Och i vers 17 i det fjärde kapitlet såg vi hur vi levde våra liv utan syfte. Sedan såg vi i den 18:e versen att våra förstånd var förmörkade. Att vi var blinda; att – som Paulus säger i 2 Kor 4:4 – ”den här världens gud har förblindat de otroendes sinnen så att de inte ser ljuset som strålar från evangeliet om Kristi härlighet”, att vi älskade mörkret mer än ljuset och att vi helt enkelt inte kunde förstå det som kommer från Guds Ande eftersom vi saknade den natur som behövs för att se och höra.

Detta fick till följd, såg vi i den 18:e versen, att vi var främmande för livet i Gud. Att, precis som Paulus sa i kapitel 2, vi var andligt döda.

Det här är det tillstånd som människan befinner sig i tills dess då Gud griper in i hennes liv och gör allting nytt. Det är ingen vacker bild. Det är ett liv utan riktning, utan syfte, utan ljus och utan hopp. Det är ett liv i tomhet och mörker och det är ett liv som leder till evig fördömmelse.*

Men Paulus är inte färdig där. Vi kom inte ens igenom hela vers 18. Därför fortsätter vi att utforska mörkret i livet utan Kristus och därefter ska vi också se hur det vänder i verserna 20 och 21.

Jag lägger upp predikan i tre punkter. I den första (1) punkten fortsätter vi med hopplösheten och mörkret i vers 18 och 19. Jag kallar den punkten för ”den förtvivlade fåfängan. Därefter (2) kommer en kort punkt utifrån vers 20, jag kallar punkten för ”förvandlingen i Kristus” och till sist (3) ”att lära känna Kristus”.

I. DEN FÖRTVIVLADE FÅFÄNGAN

Paulus fortsätter alltså att med knivskarp precision frilägga den gudlösa människans psykologi.

Hjärtats förhärdelse

Och vi kan börja med att notera det lilla ordet ”i” i slutet av vers 18, där det står att de är ”förhärdade i sina hjärtan”. Det är ett ord som inte finns med i den grekiska texten utan något som översättarna lagt till. Ordagrant talar Paulus om deras hjärtans hårdhet.

Det handlar om att människans problem inte sitter på utsidan. Det handlar inte heller om en brist på utbildning eller kultivering. Det är någonting som går långt djupare. Det är något som kommer inifrån och som präglar hela deras liv och hela deras person. Det innebär förstås att lösningen på problemet inte handlar om personens miljö. Det handlar inte om att allt skulle ha kunnat vara bra om personen bara hade fått rätt förutsättningar att utbilda sig och bidra till samhället. Nej, det är något som utgår från själva hjärtat av vår varelse.

Paulus talar om hedningarna är förhärdade i sina hjärtan. Han använder en medicinsk term. Förhärdad. Det är vad som händer med dina fingertoppar om du spelar mycket gitarr. Eller vad som händer med undersidan av dina fötter om du springer mycket barfota. Det blir hårdare och mindre känsligt. Ju mer du springer barfota, desto mer förhärdas huden under fötterna.

Nu säger Paulus att det händer i hedningarnas hjärtan. Hjärtat kan syfta på mycket i vår personlighet, men i det här sammanhanget handlar det särskilt om vårt samvete. Vi såg i förra predikan hur den gudlösa människan är förblindad på olika sätt i sitt sinne och sitt förstånd. Men här talar Paulus om en förhärdelse i samvetet. Den gudlösa människan är alltså inte bara blind för sanning utan också förhärdad i sin inre moraliska kompass. Hon har gjort sig okänslig för sina inre ingivelser som talar om vad som är rätt och vad som är det goda livet i enlighet med hur vi är skapade.

Och visst känner vi igen oss i det här, också vi som är kristna? Att när vi syndar så har våra hjärtan en tendens att förhärdas en smula så att våra samveten plågar oss lite mindre nästa gång vi gör samma sak. I Hebreerbrevet 3 talar författaren om att Guds folk medvetet förhärdade sina hjärtan. Och varför skulle man medvetet göra det? För att man vill fortsätta synda. Det går inte att njuta av synden om vårt hjärta ropar och protesterar och därför förhärdar man sig.

Leder till avtrubbning

Det leder förstås vidare till en närmast total avtrubbning, som den 19:e versen talar om. ”Avtrubbade” – det är någon som har upphört att känna. Det är ett tillstånd då man är bortom känslor. Bortom skam och ånger.

Profeten Jeremia talar om sitt eget folk som har lämnat Gud. Han talar om deras präster och profeter som handlar lögnaktigt och säger ”allt är väl, allt är väl!” fast allt inte alls är väl. Gud säger genom Jeremia att de ska stå med skam eftersom de har gjort avskyvärda saker. Men ”de känner ingen skam”, säger han i 6:15, ”de förstår inte att blygas”. De är avtrubbade. De har inte längre förmåga att blygas.

Paulus skriver i Första Timotheosbrevet 4:2 om falska lärare som kommer att vilseleda några. Han kallar dem ”hycklande lögnare som är brännmärkta i sina samveten.” De är brännmärkta, det vill säga, deras bildliga känslspröt är bortbrända och därför har de förlorat sin förmåga att känna något. De är avtrubbade.

Det handlar om att de formar sig själva så att de kan till fullo leva ut det vi i dessa dagar kallar för att förverkliga eller uttrycka sig själv. När vi talar om att vi ska uttrycka oss själva i våra dagar så handlar det om att vi antar en roll, en karaktär, ett skal, som vi har blivit övertygade är ett uttryck för våra innersta drifter. Och så försöker vi spela den rollen och vi fyller karaktären med olika egenskaper. Men verkligheten är att när vi spelar den rollen så suddar vi ut vad vi egentligen är – den person som Gud egentligen skapat oss att vara – vilket innebär att det vi kallar för självförverkligande i själva verket är ett sorts självutplånande. Och förutsättningen för det är att vi är avtrubbade.

Därför kan den gudlösa människan kasta sig ut i vad vår text kallar ”orgier”. Det handlar om en omåttlig sensualitet. Allt handlar om min tillfälliga njutning och jag söker den och hänger mig åt den utan gräns. Hand i hand med detta talar Paulus om ”all slags orenhet.” Det handlar förstås om att jaget är allt. Hela mitt liv handlar om att tillfredsställa mina begär. Det är oavbrutet och oupphörligt en jakt på mig och mitt. Allt som står mellan mig och min tillfälliga njutning måste omedelbart övervinnas.

Det är den yttersta självcentreringen.

Mig-monstret

Det här är inget ovanligt tillstånd. Jag skulle till och med påstå att det är normaltillståndet i vårt samhälle. Jag minns vilken aha-upplevelse det var för mig för sådär 15 år sedan när jag såg en amerikansk presidentkandidat i en valrörelse ställa upp sig för att låta folk ta bilder. Och till min förvåning såg jag att alla ställde sig med ryggen mot kandidaten eftersom alla tog fram sina telefoner och fotade sig själva med kandidaten i bakgrunden.

Den gudlösa människan förvandlas till ett mig-monster. Och naturligtvis är det här också något som kristna kämpar med. Du har träffat många mig-monster. Det är monster som bara har ett enda objekt i huvudet, nämligen dem själva. Om du försöker att berätta något för dem så sitter de bara och väntar på att få säga sitt. Om du berättar att du stukat en fot så kommer mig-monstret att berätta när han bröt ryggen. Om du berättar att du såg ett rådjur i skogen så kommer mig-monstret att berätta när han såg en enhörning. De klarar inte att ta in andra eftersom hela deras synfält är upptaget av dem själva.

Det är ett förtvivlat tillstånd. Jag hörde nyligen en psykolog som talade att det finns en överväldigande korrelation mellan psykisk ohälsa och självupptagenhet. Ju mer inkrökta vi blir, desto mer gör vi våld på vår natur och desto sämre kommer vi att må.

Kära vänner, det här är en väg mot undergång. Även om det kan erbjuda viss njutning och även om de gudlösa människorna är inkrökta i olika grad är det ett förtvivlat och ett hopplöst liv här och nu, men det blir ojämförligt värre när vi håller i åtanke att det är personer som är på väg mot sin eviga vrededom. Paulus varnar oss i Herren, med all sin apostoliska auktoritet, att vi ska fly från ett sådant liv.

Vad finns det då för hopp för den gudlösa människan? Vi går till punkt nummer två och tittar på förvandlingen i Kristus.

II. FÖRVANDLINGEN I KRISTUS

Här, redan i det första ordet vänder allt. Jag läser texten från vers 17,

Efesierbrevet 4:17-20 (SFB-15)

¹⁷Därför säger jag detta och varnar er i Herren: lev inte längre så som hedningarna lever. Deras tankar är tomma, ¹⁸deras förstånd är förmörkat. De är främmande för livet i Gud därför att de är okunniga och förhärdade i sina hjärtan. ¹⁹Avtrubbade kastar de sig ut i orgier och ägnar sig åt all slags orenhet och får aldrig nog.

²⁰**Men det är inte så ni har lärt känna Kristus.**

"Men" – kontrasten

Det är en kontrast som är chockerande. Ordet "men" vänder all detta mörker och all denna förtvivlan och hopplöshet rakt in i ljuset. Allt som Paulus talat om i verserna 17-19 har varit sant om oss. Det är en beskrivning av hela mänskligheten i sitt fallna tillstånd. Sådana har vi alla varit, tills den dag då allt blev annorlunda. Ordet "men" är ingången till evangeliet. Det är ingången till ett liv fyllt av mening och riktning och hopp.

Förvandlingen från ovan

Evangeliet kommer alltid som en kontrast. Det är något som kommer från ovan, från Gud själv. Det är som en stråle ljus som skär genom mörkret. För hur skulle vi någonsin kunna rädda oss själva ur den situation som vi sett i verserna 17-19? Det är ett tillstånd som bara går från förtvivlan och hopplöshet och självcentrering till ännu mer förtvivlan och hopplöshet och självcentrering. Förmörkat förstånd och förhärdat hjärta, främmande och avskuren från livet i Gud. Hur skulle vi någonsin kunna rädda oss själva ur ett sådant tillstånd? Vi har inte ens förstånd att se att vi ens är i behov av räddning! Vi är döda. Våra samveten är sönderbrända. Våra hjärtan är förhärdade. Det fungerar inte med 12 livsregler för att städa upp våra liv. Det fungerar inte med positivt tänkande. Det fungerar inte att befalla våra omständigheter att arbeta för oss.

Nej, förvandlingen kommer inte från oss. Det är omöjligt. Förvandlingen kommer alltid från Gud. Inte för att vi har gjort något för att förtjäna det, utan bara för att han är nådefull och god. Det är bara genom den helige Andes kraft som våra hjärtan kan mjukas upp och våra förstånd kan lysas upp.

Vi måste alltså förstå att den som är kristen är en person som fått en ny natur. Det är en person som har dött och fått ett nytt liv. Det är en person som har förts från ett rike till ett annat. En gång var församlingen i Efesos som de andra hedningarna. Men nu är de något helt annat.

Paulus använder ett retoriskt grepp och uttrycker sig med en underdrift, en litotes. Det är en underdrift som används för att förstärka det man vill ha sagt. I Romarbrevet 1:16 säger han till exempel "jag skäms inte för evangeliet." Och vad han menar är förstås att han har ett obeskrivligt och orubbligt förtroende för evangeliet. Det är hans stora skatt. Här säger han "det är inte så ni har lärt känna Kristus." Poängen är att kontrasten inte kan vara större. Det tomma gudlösa livet i vers 17-19 är totalt väsensskilt från livet i Kristus. Det kristna livet är inte något som är svårt att se.

I John Bunyans bok "Kristens resa" kommer huvudpersonen Kristen och hans vän Trofast till Fåfångans marknad (Vanity Fair). Det är en urgammal marknad där man säljer alla sorters fåfänglighet, allt det som den gudlösa människan i vers 17-19 längtar efter. Men när Kristen och Trofast kommer dit blev allt en enda röra, och det var av tre skäl. För det första hade de helt andra kläder (det ska vi återkomma till i de kommande predikningarna när vi tittar på vers 21 och framåt). Deras kläder var helt obegripliga för säljarna på marknaden. För det

andra talade Kristen och Trofast ett helt annat språk än säljarna på marknaden. Säljarna kunde inte förstå vad de sa, när de talade om att de bara ville köpa sanningen. Och för det tredje blev säljarna alldeles rasande när Kristen och Trofast inte visade något intresse för vad de hade att sälja.

Kulturkrocken blir total eftersom den kristne och den icke-kristne lever liv som har totalt olika riktning. Paulus säger i 2 Kor 6:14,

2 Korinthierbrevet 6:14-16 (SFB-15)

¹⁴Vad har rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? ¹⁵Vilken samstämmighet har Kristus med Beliar? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? ¹⁶Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna?

Enligt Paulus är det helt otänkbart att det kristna livet skulle vara ungefär som det icke-kristna livet. Det är inte fråga om en liten justering; det kan bara beskrivas som en totalförvandling. Och denna förvandling kommer helt och hållet från Gud; det är något som sker i den Helige Andes kraft.

III. LÄRT KÄNNA KRISTUS

Men då kommer vi till den tredje punkten och frågar oss *hur*? Hur sker denna förvandling? Här ger Paulus ett tredelat svar. Först ger han en övergripande rubrik och sedan ger han två förklarande underpunkter.

Trons objekt, saliggöraren

Det allra första han säger är att de har lärt känna Kristus. Här har vi förstås nyckeln till hela det kristna livet; hela det fria livet utanför den förtvivlan vi har sett i vers 17-19. Det beror inte på att vi har gjort någon särskild sorts upplevelse. Det är inte för att vi har uppnått något särskilt känslotillstånd. Nej, det är för att vi har lärt känna Kristus. Vad innebär det att ha lärt känna Kristus?

Det finns mer att säga, och vi ska återkomma till det, men det första är att vi måste veta vem det är vi pratar om. Vi måste först lära känna honom genom att förstå vem han är.

Det finns stor vishet förborgad i svaret på Heidelbergkatekesens 29:e fråga:

29:e frågan: Varför benämns Guds son "Jesus", det är, "saliggörare"?

Svar: Därför att han gör oss saliga från våra synder¹ och att hos ingen annan står någon salighet vare sig att söka eller finna.²

¹ Matt. 1:21; Heb. 7:24-25. ² Apg. 4:12.

Mer konkret än så går det inte att bli. Hela ditt liv går ut på att söka salighet. Det spelar inte särskilt stor roll vad du kallar det för. *Summum bonum*, det högsta goda, lycka, det goda livet, *la dolce vita*. Det är vad du längtar efter. Förut sökte vi all vår lycka på Fåfångans marknad, men hos ingen annan än Jesus Kristus står någon salighet att finna. Du längtar så efter detta, det tar all din kraft och all din tid! Den finns bara hos Jesus Kristus och ingen annanstans! Lär känna honom!

Jag tänkte att vi skulle göra något vi aldrig gjort förut. Jag kommer att läsa ett antal bibeltexter som talar om vem Jesus är. Eftersom det jag säger nu kommer rakt ur Bibeln innebär det att du får här är Guds rena och oförfälskade ord. Så jag tänkte föreslå att när jag

nu läser flera texter på en rad så svarar du som tror att Bibeln är Guds rena ord med ett klart och tydligt ”amen!”

Johannesevangeliet 1:1 (SFB-15)

¹I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

Johannesevangeliet 1:14 (SFB-15)

¹⁴Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har från Fadern. Och han var full av nåd och sanning.

Johannesevangeliet 8:56-58 (SFB-15)

⁵⁶[Jesus sade] Abraham, er far, jublade över att få se min dag. Han såg den och gladdede sig.” ⁵⁷Judarna sade: "Du är inte femtio år än, och Abraham har du sett!" ⁵⁸Jesus svarade: "Jag säger er sanningen: Jag Är, innan Abraham fanns."

Johannesevangeliet 14:5-6, 8-9 (SFB-15)

⁵Tomas sade: "Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?"
⁶Jesus sade till honom: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. [...] ⁸Filippus sade: "Herre, visa oss Fadern så räcker det för oss." ⁹Jesus svarade: "Så länge har jag varit hos er, och du har inte lärt känna mig, Filippus. Den som har sett mig har sett Fadern.

Johannesevangeliet 12:45 (SFB-15)

⁴⁵[Jesus ropade:] den som ser mig, han ser honom som har sänt mig.

För,

Kolossierbrevet 1:15 (SFB-15)

¹⁵[Jesus] är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat.

Kolossierbrevet 2:9 (SFB-15)

⁹I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt

Hebreérbrevet 1:3a (SFB-98)

³[Jesus] utstrålar Guds härlighet och uppenbarar hans väsen.

Kolossierbrevet 1:16 (SFB-15)

¹⁶för i honom skapades allt i himlen och på jorden: synligt och osynligt, tronfurstar och herradömen, härskare och makter - allt är skapat genom honom och till honom.

Hebreérbrevet 1:3b (SFB-98)

³[Han] uppehåller allt genom sitt mäktiga ord.

Kolossierbrevet 1:17b (SFB-98)

¹⁷[...] och allt består genom honom.

Men trots det säger Bibeln,

Filipperbrevet 2:6-8 (SFB-98)

⁶Fastän han var till i Gudsgestalt,
räknade han inte tillvaron
som Gud såsom segerbyte
⁷utan utgav sig själv genom att
anta en tjänares gestalt
då han blev människa.
Han som till det yttre
var som en människa
⁸ödmjukade sig och blev lydig

ända till döden
- döden på korset.

1 Petrusbrevet 2:22 (SFB-98)

²²Han hade inte begått någon synd, och svek fanns inte i hans mun.

Men Gud hade ordnat det så att,

Romarbrevet 5:19b (SFB-98)

¹⁹[...] de många [skulle] stå som rättfärdiga på grund av den endes lydnad.

För,

2 Korinthierbrevet 5:21 (SFB-98)

²¹Den som inte visste av synd, honom har Gud i vårt ställe gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.

Galaterbrevet 3:13a (SFB-98)

¹³Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse i vårt ställe.

1 Petrusbrevet 2:24 (SFB-15)

²⁴Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår är ni helade.

Romarbrevet 5:6 (SFB-98)

⁶Medan vi ännu var svaga dog Kristus i ogudaktigas ställe, när tiden var inne.

När tiden närmade sig för hans död sade han,

Johannesevangeliet 10:18 (SFB-98)

¹⁸Ingen tar [mitt liv] ifrån mig, utan jag ger det av fri vilja. Jag har makt att ge det, och jag har makt att ta det tillbaka."

Så,

Hebreérbrevet 1:3c (SFB-98)

³[...] sedan han utfört en rening från synderna, sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden.

Filipperbrevet 2:9-11 (SFB-98)

⁹Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn,
¹⁰för att i Jesu namn alla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden,
¹¹och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herren.

Matteusevangeliet 28:18b (SFB-98)

¹⁸[...] [Han] har fått all makt i himlen och på jorden.

Johannesevangeliet 3:35 (SFB-98)

³⁵Fadern älskar Sonen, och allt har han lagt i hans hand.

1 Korinthierbrevet 15:27 (SFB-98)

²⁷ty allt har [Fadern] lagt under hans fötter.

1 Petrusbrevet 3:22b (SFB-98)

²²[alla] änglar, furstar och makter har blivit lagda under honom.

Kolossierbrevet 1:18 (SFB-98)

¹⁸Han är huvudet för sin kropp, församlingen. [...] Den förstfödde från de döda, för att han i allt skulle vara den främste.

Han är det judiska folkets efterlängtrade Messias. Han är

- Evas avkomma som krossade ormens huvud.
- Profeten som Mose utlovade
- Präst efter Melkisedek
- Den större kung David
- Salomos vishet
- Abrahams välsignelse till alla folk
- Påskalammet som slaktades
- Klippan som brast och gav livgivande vatten i öknen
- Ormen av koppar som räddar folket undan ormarnas gift

Han är den han är, han är ”Jag Är”, rösten från Mose brinnande buske.

Genom honom har allt blivit till som är till och utan honom har inget blivit till som är till. I honom är livet och livet är människornas ljus. Han är före allting och allt består genom honom.

Gud själv, den sanne Guden, lät hela sin fullhet bo i honom. Han är vår återlösare, vår befriare, vår frälsare – men också den rättfärdige domaren och hämnaren av oskyldigt blod.

Han är vår överstepräst, den som för vår talan och ständigt ber inför Fadern

Han är oföränderlig i sin styrka, evigt trofast, mäktig i strid, oändligt nådefull och barmhärtig.

Han är ojämförbar. Han regerar i rättfärdighet. Himlarna förkunnar hans ära och jorden hans skaparkraft. Han är den som var och som är och som kommer. Han förblir densamme idag, igår och i evighet.

*

Det är denne Kristus vi har lärt känna. Men hur har vi lärt känna honom? Då går vi till den första av Paulus underpunkter.

Att höra om honom

Hör vad han säger i vers 21,

Efesierbrevet 4:21 (SFB-15)

²¹**Ni har hört om honom** och fått undervisning i honom enligt den sanning som finns hos Jesus.

”Ni har hört om honom”. Att höra om Kristus är att höra evangeliet predikat. Jesus själv säger i Johannesevangeliets 5:e kapitel,

Johannesevangeliet 5:24 (SFB-15)

²⁴Jag säger er sanningen: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han drabbas inte av domen utan har gått över från döden till livet.

Att höra är en fantastisk sak. Du minns berättelsen om Lydia. I Apg 16 står det om när Paulus och de andra kom till staden Filippi och gick ut på sabbaten och predikade för några kvinnor som hade samlats vid en böneplats. Där säger texten i den 14:e versen att ”Herren öppnade hennes hjärta så att hon tog till sig det som Paulus predikade.”

Här har vi ett hörande i biblisk mening. Det handlar inte bara om att registrera information. Det handlar inte ens om att lyssna på predikningar och trivas med det. Det går djupare – det innebär att vi inte bara lyssnar och förstår och tror att det är sant. Det handlar om att vägledas av den helige Ande in i sanningen, att se att detta är det mest värdefulla som finns. Det är liv. Den som hör evangeliet om Kristus i biblisk mening kommer att se att det är värt att lämna allt för att vinna det. Det är en person som har beräknat kostnaden. Som har satt handen på plogen för att aldrig mer vända sig om. Det är den som ser att i sig själv har jag ingenting att berömma mig av. Som har sett att jag var fast i det gudlösa livets tomhet och förtvivlan i vers 17-19. Att jag inte har något annat än synd att komma med och en desperat bön om frälsning.

Att undervisas om honom

Vi går till den andra underpunkten Paulus ger.

Efesierbrevet 4:21 (SFB-15)

²¹Ni har hört om honom **och fått undervisning i honom** enligt den sanning som finns hos Jesus.

Att få undervisning i honom är att bli hans lärjunge. Det är att förenas med honom och leva det nya liv som han för oss in i. Det är att leva ett liv fullt av förundran och glädje för vad han gjort för oss.

Alla de avgudar vi skaffat på Fåfångans marknad i vers 17-19 kan inte bara tas bort. Det fungerar inte så. Tidigare har vi fyllt våra liv med surrogat och vi har gått in i olika former av slaveri. Och även om vi är kristna märker vi att våra liv i hög grad styrs av saker som vi inte längre vill ha med att göra. Tidigare ägnade vi hela våra liv åt att jaga bekräftelse från våra föräldrar eller kolleger eller barn eller barnbarn till exempel. Vi avslöjar de gamla avgudarna och bestämmer oss för att sluta med det. Men det är inte så enkelt.

Den skotske 1800-talspastorn Thomas Chalmers sade,

We only seize to be the slave of one appetite because another taste has brought us into subordination. A youth may seize to idolise sensual pleasure and partying around, but it's only because the idol of material gain has gotten the ascendancy. But there is not one personal transformation in which the heart is left without an object of ultimate beauty and joy. The heart's desire for one particular object may be conquered, but its desire to have some object is unconquerable. The only way to dispossess the heart of an old affection is by the expulsive power of a new one.

Vi upphör bara att vara slavar för en aptit därför att en annan har fört oss in i underordnande. En ungdom kan upphöra att avguda sinnliga nöjen och festande men det är bara för att avguden materiell vinst har fått övertaget. (Ungdomen börjar alltså få en karriär som tar över rollen som avgud.) Men det finns inte en enda personlig förvandling i vilken hjärtat lämnas utan ett objekt för skönhet och glädje. Hjärtats begär efter ett särskilt objekt kan övervinnas, men dess begär att ha något objekt är oövervinnligt. Det enda sättet att fördriva en gammal tillgivenhet är genom den utdrivande kraften hos en ny.

Än en gång, hjärtats avgudar kan inte bara tas bort, de kan bara ersättas. Frågan är alltså inte om jag är slav eller inte, frågan är vem jag är slav under. Det mänskliga hjärtat måste ha något att sätta sitt yttersta hopp till, frågan är bara vad eller vem. Här säger Paulus att vi har blivit undervisade i Kristus, det vill säga, vi har blivit Kristi lärjungar. Det innebär att vi lockas ut ur oss själva och hämtar vår bekräftelse, vår rättfärdighet och vårt hopp i honom istället.

AVSLUTNING

Så, kära vänner. Låt oss fly från fåfången! Låt oss bryta mig-monstrets kvarvarande grepp i våra liv och istället låta oss uppfyllas av vem Jesus är och vad han har gjort för oss.

¹ Petrusbrevet 2:24 (SFB-15)

²⁴Han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort från synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår är ni helade.